

Most zdrči čez okop, vrata se odpró in Virida pohiti z lahnimi koraki v svojo pristavo. Naglo je pregledala prostore, komaj so jo dohajali drugi, vseskozi pa je kazala, da je jako zadovoljna. Posebno lepa se ji je zdela domača kapela, ne sicer velika, toda prav priročna; ničesar ni nedostajalo, ne oltarja, ne kora, ne klopj, ne lepih slik. S stolpov si je ogledala okolico: na vse strani gozd, le daleč tam kje se je videla kaka cerkev ali grad in posamezne kmečke hišice. Na drugi strani je imela razgled

na mali grajski vrtič in dalje doli proti Šmartnemu tje do zelene Save z belim prodrom v dolini.

Ko si je površno ogledala svojo novo prestolnico in Boga zahvalila, da je dosegla svoj namen, povabila je spremljevalce na malo južino, prvokrat na popolno svojih tleh. Grof Herman in drugi gospodje so ji želeli srečo in dolgo življenje na pristavi in izrazili željo, da bi jo mogli še kdaj obiskati na tem sicer tihem, a prijaznem kraju.

Obrazovalna umetnost. (Črtica Janeza Šubica za muzej v Kaiserslauternu.)

Mrak se je delal, ko so se poslovili. Težko je bilo slovo grofu Hermanu, tudi Viridi se je tresel glas, ko mu je želela v zahvalo srečo, srečo njegovi rodbini: a trebalo je ločiti se. Konji so urno stopali v večernem mraku in kmalu dospeli do samostana, kjer so bratje imeli mnogo opravkov, da so stregli tako imenitnim gostom.

Po večerji so plemenitaši še posedeli skupaj v prijaznem pogovoru. Krepko je stresel grof Herman roko Volku Turjaškemu iz Šumbrega, rekoč: „Glej, kako se suče svet! Pred triindvajsetimi leti sva se v Milanu borila za lepo

Virido, sedaj pa sva jo spremila v to samoto! Ali ni to čudno?“

„Da, čudovito je to. A še bolj se čudim, da se je tako premenil ponosni Herman. Saj nisi mogel trpeti te prevzetne, visokoleteče milanske gospice; sedaj pa si, dejal bi, njen očetovski varih in poseben častilec.“

Grof Herman se je dobrovoljno nasmejal in odvrnil: „Da, mnogo je drugače, to čutim tudi sam; toda upam, da se ni premenilo na slabo.“

„Bodemo videli, sicer pa — Bog ji daj srečo na pristavi“, odgovori jeden izmed vitezov, in drugi mu pritrdé: „Bog ji daj srečo!“